

Napsal uživatel René Herzán
Úterý, 20. prosinec 2011 07:56

Stanislav Pitaš, signatář Charty 77, byl od poloviny sedmdesátých let úzce spjat s děním v undergroundu a v častém kontaktu s Václavem Havlem. V současné době je pořadatel častých kulturních akcí v Šonově u Broumova. Hlavně díky němu v Šonově koncertovali Svatopluk Karásek, Garage a Tony Ducháček, Vlasta Třešňák, Plastik People Of The Universe, Psí vojáci, Marián Varga a spousta dalších. Hostinec U Pitašů rád navštěvoval třeba Ivan Martin Jirous, řečený Magor, který zemřel v listopadu tohoto roku. Přinášíme vzpomínky Stanislava Pitaše na Václava Havla, který zemřel v neděli 18. prosince.

{jathumbnail off} Mám tady jednu knížku, která pro mne byla za komančů hodně důležitá. Autorem je Václav Havel a jmenuje se O lidskou identitu. Tady je napsáno věnování: „Standovi podruhé Vašek.“ Na titulní fotografii je ta buňka, kterou měli estébáci naproti Hrádečku, když ho hlídali. Tohle pro mne byla zásadní kniha, pro ateistu dá se říci skoro Bible, v té době. O tu první jsem přišel, když jsme šli po Praze na koncert Plastiků, jdeme po ulici, najednou zastavila dvě auta a z nich vyskákali estébáci, vrazili nás na zeď, nejdřív nás prohledali a pak sebrali. Tu knížku mi samozřejmě nevrátili. Když jsem to potom Vaškovi vyprávěl, tak mi pak dal tohle druhé vydání.

Vašek byl za komunistů celkem třikrát v Šonově. V Broumově jsem se s ním setkal jen jednou, když už byl prezident. To byl tenkrát v Křinicích, na Hvězdě a pak se šlo do pivovaru.

Z Hrádečku to sem není daleko a on věděl, jak tady žiju, tak jsme se domluvili, abych mu každý týden posílal jeden korespondák, aby věděl, že vůbec žiju. Tady na konci světa tě estébáci měli jak na dlani, ne jako ve městě, kde ses ztratil v davu. Když byl v Šonově, tak to byly krátké, částečně pracovní návštěvy. Jednou jsme seděli v hospodě, kterou teď provozuju.

Jednou v roce 1987 jsem jel do Prahy, jenže estébáci to všude hermeticky uzavřeli a chtěli mne předvést. Byl jsem s Vaškem domluvený, že jak to půjde, že mu budu z každé budky

Napsal uživatel René Herzán
Úterý, 20. prosinec 2011 07:56

telefonovat, jak pokračuju. To bylo 10. prosince na Den lidských práv a do Prahy byla svolaná demonstrace na Staroměstském náměstí, kam jsem se rozhodl jet. Oni ho hlídali doma, nikam nemohl a tak jsem mu volal z pošty z Náchoda, pak z Dobrušky a z Hradce Králové a pak už ze Staromáku, kde už tenkrát lidi skandovali: "Havel na hrad". Dal jsem do dvířek budky cihlu a nechal jsem viset sluchátko, aby slyšel, že to lidi skandují. A on to automaticky předával na Hlas Ameriky, to moje volání, jak postupuju ku Praze a jak estébáci šílejí. Můj vedoucí z tehdejší práce mi ten záznam z Hlasu Ameriky nahrál na kazetu a dal mi ji.

Je smutné, že Havel umřel takhle brzy po Magorovi. Takhle krátce přijít o dva zásadní lidi to je hrozný. Mě Havel více oslovoval jako disident než jako později prezident. Samozřejmě mi to dělalo dobře, bylo to příjemné, když se stal prezidentem, bylo příjemné, že si na nás 28. října vzpomněl a my jsme se na Hradě sešli. Já už tam ale ke konci moc nejezdil, mně byli nepříjemní ty lidi, kteří se na něj nabalovali, a zvedal se mi z nich žaludek. Pak už jsem ani nejezdil na Hrádeček na zahradní slavnosti, protože jsem tam zažil takovou scénu, kdy ti rodiče, které jsi předtím nikdy neviděl, sebou brali děcka a oni je stavěli za toho Havla, on o tom ani nevěděl a oni si fotili ty děti a pak měli fotku s panem prezidentem. Mně to prostě připadalo pokrytecký, my jsme se takhle nikdy nechovali. Už mi to připadalo takové o byznysu a takovém vytahování se Havlem. Tak, jak to třeba dělá Klaus, který teď všude vypráví, že se znají z 60. let a přitom všichni vědí, jak to o revoluci bylo v Laterně Magice, jak ho tam nikdo nechtěl a on se tam vetřel.

Pro mne už to Havlovo poslední období prezidentování nebylo. Teď ke konci, když jsem s ním naposledy mluvil v Trutnově, kde dostával čestné občanství, tak to bylo zdrcující. To byl smutnej, šíleně smutnej pohled a tohle já už nechtěl. Já si ho chtěl uchovat tak, jak byl dřív.

Jsem rád, nesmírně rád, že jsem měl tu možnost se s ním seznámit právě za hluboké totality. Ne, že jsem se s ním seznámil v době, kdy se říká, že už o nic nejde, po revoluci. Tam se tenkrát tříbily charaktery a tam o něco šlo. Kolikrát i o kriminál. A já si toho vážím, že mne zvali na ty akce, ať už to byla zabíjačka, narozeniny Olgy, které se na Hrádečku oslavovaly ve velkém. Vážím si toho, že jsem měl třeba možnost si u něj natáčet muziku, jakou jsem chtěl. To byly tenkrát úžasné věci. Kompletní vinylový desky Plastiků a všechno, co vycházelo venku, tak on měl. Já jsem mu v tom za to udělal pořádek, vše jsem očísloval a pojmenoval. Pak jsem tam jezdil sekat zahradu a on mi půjčoval do Šonova sekačku. To už jsem tam jezdil pracově, pomáhat co bylo potřeba. Toho si prostě vážím.

Paradox je, že když jsem se ženil v roce 1987 tady v Broumově na úřadě, tak mi měl přijet s Olgou za svědka. Ráno jsme pro něj autem jeli, ale on nemohl opustit Hrádeček z pracovních důvodů a tak přijela jenom Olga. Tak si moje bývalá žena přivedla svědčit kamaráda, ze kterého

Napsal uživatel René Herzán
Úterý, 20. prosinec 2011 07:56

se pak vyklubal strašnej estébák. Takže já, když se podívám na fotky, tak tam mám ženu největšího disidenta a největšího práskače.

Já byl docela hodně v kontaktu s Olgou, tím, jak jsem bydlel v Trutnově, než jsem šel na Broumovsko. Tak jsem u nich byl docela často. Měli jsme i tajnou zkratku, protože estébáci to tam hlídali a klidně tě tam nepustili. Scházeli jsme se také v Praze v Melantrichově ulici a tam se každé úterý scházela tak zvaná Hrobka, seskupení lidí z undergroundu. Takže já kolikrát jezdil v týdnu do Prahy, což bylo poměrně náročný, protože se ráno člověk musel vracet do práce. Vzpomínám rád na tu dobu, i když jsem samozřejmě rád, že je v prdeli. Už jenom kvůli svým dětem. Nechtěl bych, aby někdo prožíval ty perzekuce, co jsme prožívali my a že můžou svobodně cestovat a vzdělávat se.

U Magora a Vaška Havla se na jejich zdravotním stavu podepsal kriminál, tihle dva lidi mají odsezeno 13 let. Vašek seděl na Borech do roku 1983, já tam přišel v roce 1985, a to byl šílený kriminál. Ještě od Marie Terezie, metr a půl tlustý zdi, všude zima, průvan. Tak věřím, že ten zápal plic, se kterým bojoval celý život, mohl dostat tam.

Myslím si, že jak tu teď byl Dalajláma, že to nebyla náhoda, že to bylo takové poslední pomazání, protože věděl, že to vezme rychlý konec. I ten Hrádeček, že umřel na Hrádečku, který miloval a trávil tam spoustu měsíců v roce, a kde měl svůj klid. A že také zemřel ve spánku, tak to bylo báječný.

Foto Wikimedia Commons Ondřej Sláma a archiv Stanislava Pitaše

.pagenavbar{z-index: 0;}

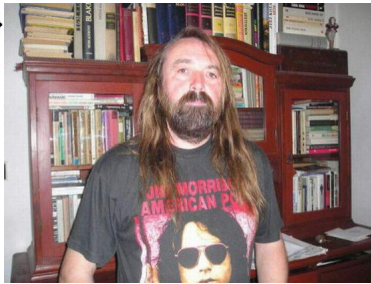

[zpět na článek](#)

Stanislav Pitaš vzpomíná na Václava Havla a jeho cesty na Broumovsko - Broumovsko

Napsal uživatel René Herzán
Úterý, 20. prosinec 2011 07:56

.pagenavbar{z-index: 0;}

[zpět na článek](#)